

[Elgaard.]

passede mig; jeg skal sige til det ærede Medlem, at han interesserer sig for den, som hverken passer ham eller andre.

Det ærede Medlem Hr. Holger Kristiansen sagde, at Lovforslaget ikke kunde genere nogen. Det er jo en fredelig Karakteristik, men jeg vil dog antage, at ogsaa det ærede Medlem er klar over, at hvis Loven skal komme til at betyde noget, maa der være Penge i den, og det ærede Medlem maa vel være klar over, at de Penge, der placeres her, kan komme til at mangle et andet Sted, hvor det kunde tænkes, at de vilde gøre mere Fyldest og var ulige mere paakrævede.

Endvidere sagde det ærede Medlem Hr. Holger Kristiansen, at jeg var ængstelig for, at der skulde blive for mange Boliger. Nej, det er jeg ikke, men jeg kan jo gentage, hvad jeg sagde forleden, at der er een Ting, der altid har været afgørende for alle politiske Partier, naar vi behandlede Spørgsmaal om Boligbyggeri, og det er det, at der var Bolignød. Det er der ikke nu, og det er et vægtigt Moment, naar der er Tale om, hvilken Stilling man skal indtage overfor Lovforslaget. At tage Bolignøden i Betragtning er at indtage en saglig Stilling, og jeg overlader til Hr. Holger Kristiansen at fundere over, hvor meget politisk der er i hans Stilling til Lovforslaget i Modsætning til min. (*Fraenkel:* Forholdene er nu ikke normale paa Boligomraadet). Det er de ikke, absolut ikke, men det Omraade, som dette Lovforslag berører, er nu alligevel et af de Omraader i det danske Samfund, hvor Forholdene er mest normale. (*Fraenkel:* Det er et Spørgsmaal). Det ærede Medlem vil vel i alt Fald indrømme, at det er let at pege paa Omraader, hvor der er meget mere unormale Forhold i Øjeblikket, end der er paa Bygeomraadet.

Jeg gentager, at Venstre maa stille sig afvisende overfor Lovforslaget.

Korsgaard: Det er vist en velkendt Ting, at det, som en Part ikke holder af at tale om, forlanger man, at den anden Part skal lade være at tale om. Saadan har Ministeriet det med Hensyn til Valutaen. Ministerne tror, at de har meget mere Forstand paa disse Problemer, end vi andre har, og vi mener, at vi har i hvert Fald lige saa meget Forstand paa dem. Jeg for mit Vedkom-

mende tror ikke det allermindste paa, at det, at vi undlader at tale om Tingene her i Rigsdagssalen, gør det ringeste Indtryk paa Udlandet. Talen om, at sligt skulde betyde noget, idet man altsaa gaar ud fra, at Udlandet ikke i Forvejen ved, hvordan Stemningerne ligger, synes jeg er Udtryk for en saadan Misrekommendation af det paagældende Udland, at jeg ikke kan forstaa, nogen kan tage det alvorligt.

Det, jeg i denne Forbindelse har sagt om Valutaen, er det overmaade simple, at man fra Regeringsbænken mener, at man kan sige to Ting paa een Gang, for det første, at man vil holde Kronen højt efter Omstændighederne, og for det andet, at man ikke desto mindre kan opretholde Beskæftigelsen, men at disse to Ting nu en Gang ikke kan passe sammen. Om en eller anden vil modsige det, ja, om denne tilfældigvis var Ministeren, gør i og for sig ikke noget, for Sandheden marcherer i Almindelighed sin rolige og støtte Gang uden Hensyn til sligt. Det er denne Sandhed, jeg gerne vil have frem for den danske Befolkning i Øjeblikket. Man kan det ene, men man maa vide, at hvis man gør det, har det meget ubehagelige Følger til anden Side.

Den højtærede Indenrigsminister var inde paa at forklare, hvad der bestemte en Boligs Værdi, og jeg fik fat paa to Ting: Mangel paa Boliger og Renten — jeg ved ikke, om der blev sagt mere. Jeg vilde tro, at det, der bestemmer en Boligs Værdi, er ganske simpelt, hvad den koster. At der saa i en Overgangstid kan være Højkonjunktur, fordi der er Mangel paa Varen, er en Sag for sig, men det er da selvfølgelig, at det alt afgørende for Boligens Værdi er, hvad den koster at bygge, og her spiller Renten en vis Rolle, men efter Omstændighederne dog maaske ikke en saa forfærdelig stor Rolle. Men selvfølgelig er der mange andre Ting, der spiller en meget stor Rolle, og da ikke mindst Arbejdslønnen. Det er klart, at der til en høj Arbejds lønning maa svare en højere Lejepris, end hvis Arbejds lønnen var lavere og den paagældende udrettede det samme Arbejde. Ved en høj Arbejds løn forstaaer jeg ikke — det vil jeg gerne forklare — en større eller mindre Timeløn, men en høj Pris for en Enhed, og det er da klart, at jeg med mine Synspunkter maa mene, at en Arbejder, hvis han kan præstere mange Enheder, ogsaa skal have